

безъ да не възджхне, тя осѣти че ранитъ на сърцето ѝ отново са пакъ отворихъ. Купидонъ ѝ рече: „Вый сте богиня, и са оставяте да са навиете отъ единъ слабъ смъртенъ който е плѣнникъ въ вашия островъ! защо го пушчате да си отиде?“ „О злополучни Купидоне, отговори тя, азъ не щж вече да слушамъ твоите гибелни съвѣты: ты си който ма извади отъ сладостното и дълбоко спокойствиѣ за да ма блъснешъ въ бездната на злополучието. Свирши са вече, азъ са заклехъ въ водитъ на Стикса че ще пустихъ Телемаха да си отиде. Самъ Юпитеръ, отецъ на боговете, съ сичкото си могущество, не бы смѣилъ да престъпии тъзи страшна клетва. Телемахъ ще излѣзе отъ моя островъ: излѣзъ и ты, гибелно дѣте; ты ми направи помногото зло отъ него.“

Купидонъ, като ѝ отры сълзытъ, лукаво и злобно са усмихнж. „Наистина, рече той, ето едно голѣмо затрудненіе! остави на мене работата; ты си стой на клетвата, не са никакъ противи на отхождането на Телемаха. Нито вашътъ нимфи, нито азъ смы сж заклели въ водитъ на Стикса за да го оставимъ да си отиде. Азъ ще имъ вдъхнж намѣреніе да изгорїжъ корабя който съоржди Менторъ толкози бѣрже. Неговата скоростъ, съ която ны той очуди, ще му бѣде безполезна; и не-ма да му остане вече никое средство да откаже отъ васъ Телемаха.

Тъзи лъстиви думы направихъ да са вмъкне надежда и радость чакъ въ дълбината на утробата на Калипса. Какъто зефирътъ чрезъ прохлада си у брѣга на нѣкой потокъ съживява морнитъ отъ лѣтната марана стада, тъй и тъзи рѣчи сполучихъ да уталожатъ отчаянието на богинята. Лицето ѝ стана ясно; очите ѝ спокойни; чернитъ мысли които гospодствоваха въ сърдечето ѝ останахъ за една минута далечь отъ нея; тя са спрѣ, засмѣ са и помилва игриваго Купидона; и съ туй си милванье тя си приготви новы страданія.

Купидонъ доволенъ че я убѣди, отиде да намѣри и нимфите, които са скитахъ прѣстнѣты по сичкытъ горы като стадо овци което са е разбѣгало отъ алчността на гладнитъ вълци далечь отъ пастыря. Купидонъ ги събира, и имъ дума: Телемахъ с еще въ рѫцѣти Мен-